

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: Udrag fra GJENBOERNE

Citation: Hostrup, C.: "Komedier og Digte", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-idm140699401876464/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

MADSEN. Aa De ser jo, han er geskjæftiget med sin Mad. Han lurer intc.

KLINT *afslået*. Nej Gudbevares! Det ser ud som en Smedsvend og en afdanket Underofficer.

De sætter sig ved det andet Bord.

MADSEN. Hør, Hr. Løjtnant! De er en fin Fyr og en vittig Fyr.

LØJTNANT *smigret*. Hehe – jeg er ikke saa indbildsk, at –

MADSEN. Aa Sludder – jo vist er De. Det siger Mester ogsaa. Og De er en Fyr, som kommer hos de store og har Forstandighed paa, hvordan man skal vende og gebærde sig blandt Menneskens Børn.

LØJTNANT. Aa De er nu altid saa galant.

MADSEN. Gu er jeg ikke, Hr. Løjtnant! for jeg smasker nu aldrig paa, hvad jeg vil sige, men lader altid stryge lige fra Leveren. Saa kan De tage det, som det falder.

LØJTNANT. Ja jeg indrømmer rigtignok, at jeg har nogen Erfaring.

MADSEN. Ja naturlig – det har De Ret paa! og det er justment derfor, at jeg har sla't en Klo i Dem, for at De skal hjælpe mig ud af denne hersens Konfession.

LØJTNANT. Hvad for en Konfession? Hvad mener De?

MADSEN. Ih, det Vrøvl med disse Kjærlighedsbedrifter. For De har vel nok observeret, at jeg gaar og lirker med den lille Rikke; men hun vil intc hænge fast.

LØJTNANT. Ja det har jeg nok mærket. Jo De er en stor Skjelm.

MADSEN. Ja, for hun er det nysseligste Pigebarn,

der kan stikke i to Strømpeskaffer, og det siger nu Mester selv, for han siger: »hun er den kjønneste Maskine, jeg har gjort i mine Dage«. Men det er et stort Ord, for Mester gjør nyskelige Maskiner. Men hør, det er sandt – Løjtmanten har nok inte set min Maskine?

LØJTNANT. Naa Deres Mesterstykke? Er den nu færdig?

MADSEN. Ja det kan De bande paa. Mesterne var nu oppe at se den igaar, og de sagde, at det var riält Arbejde, og det siger Mester ogsaa. Aa De maa komme og op og se den! Blankt Messingtøj med Løvefødder og Gesvejsning! Saadan noget ser man inte hver Dag.

LØJTNANT. Jeg er meget begjærlig efter at se den. Men for at komme tilbage til Rikke, har De mærket, om hun føler Gjenkærlighed for Dem?

MADSEN. Jeg har inte mærket det, og det forlanger jeg inte paa, for det giver sig immervæk, naar vi først kommer sammen. Nej, naar hun barestens vil have mig, for der er nu denne hersens Student.

KLINT *afside*. Student!

LØJTNANT. Ja jeg har haft Øje med ham for Deres Skyld, og han er virkelig ikke uden Farlighed.

MADSEN. Ja han gaar immervæk og gjør sig saa behagelig, og det kan de Fruentimmer godt med; det kærserer dem. Men kraperligt er det dog all'gevel, og kunde jeg barestens faa talt et Alvorsord med ham –

LØJTNANT. Ja, naar De blot vil følge mit Raad.

MADSEN. Har De Raad? Det var da ganske nyselig gjort af Dem. Kom, De er min Ven.

Klapper ham dygtig.